

МЕЧТИ

Ахъ! За Бога, спрете тезъ обиди!
Да търпя не мога... ще избѣгамъ вечъ,
Тамъ хе... въвъ Африка далечъ
Задъ Хеопсовитѣ перамиди!
Тамъ, де зрѣятъ сочни портокали
И банани пълни съ сладки дъхове,
Дето тамъ, децата яздятъ слонове
И таквизъ обиди нивга не видяли.
Следъ това ще скитамъ безъ умора...
Щомъ достигна до носа Нордкапъ
Цѣлия ще стана черенъ катъ арапъ...
Ще живѣя както тамошнитѣ хора,
Ще си купя лжкъ, гърбави камили
И на ловъ ще ходя азъ за крокодили...
Да се върна въ кжщи!... Никой да не чака
Ахъ, за туй ли батко толкозъ ме разплака?
Нѣма да се върна. Нека да тжгуватъ...
Нека съсъ обиди тѣ се не шегуватъ.

(Замисля се)

Ахъ, добре! Но ето, че априлий
Иде вече съ праздниците толкозъ мили.
Връбница и Въскресение Христово,
Панталонкитѣ, палтенцето ми ново,
Кундуркитѣ и каскета кой ще носи?
(Тамъ арапчетата ходятъ боси.)
Може би, тамъ нѣма яйчица червени,
Кузунаци вкусни, съ захаръ посладени.
А жалъ ми е още за мама, за батко, за писана,
И за татко, за баба, за рунтавия Шара...
Я по-добре е тукъ да си остана —
Пъкъ ще гледамъ никой съ менъ да се не кара!